

IZ svega toga izvukao sam neku pouku

Rođen sam u Splitu 11. svibnja 1998. godine.

Otač mi je pomorac još od njegove devetnaeste godine tako da sam navikao da ga nema dugo kod kuće.

Imam još starijeg brata i stariju sestru s kojima sam se odlično zabavljao, a mama nas je učila najbolje.

Kad sam napunio dvije godine, odselio sam se u K. Lukšić; toga razdoblja se bas i ne sjećam jer sam bio mali, ali opet pamtim prve prijatelje.

Dok mi je djetinjstvo tako lijepo prolazilo došlo je i vrijeme da krenem u prvi razred.

Tada sam upoznao nove prijatelje, svog prvog učitelja Beru.

U početku mi se sviđalo odlaziti u školu, ali sve što sam bio stariji, sve mi se manje sviđalo.

Tako je i došao peti razred.

To je bilo uzbudljivo, novi nastavnici, svaki za drugi predmet, ali sam se s vremenom navikao.

Kako sam bio sve stariji, upoznao sam više prijatelja i ljudi.

Tako je ubrzo krenuo i šesti razred, a sa njim i prve nevolje.

Mislio sam da sam spreman za neke nove stvari, kao i većina mojih prijatelja. Pa se počelo i pušiti.

Najviše u svemu tome krivim sebe jer sam ja sve to

Započeo , a zbog mene je propuškala većina mojih vršnjaka. Otkrila me nastavnica iz biologije.

Tada mi se to činilo "OK," ali sam sada shvatio koliko sam falio u svemu tome.

Na sreću, to nije bio jedini problem ,tada sam činio još puno toga lošeg.

Zato što sam prosao puno toga ,puno problema i sličnog iz svega toga izvukao sam neku pouku, i kao osoba se promijenio puno.

Možda se to i ne može puno primijetiti, ali ja sam shvaćam koliko sam drukčiji.

Šad ponosno završavam sedmi razred, ne baš ponosan i na svoje ocjene, ali ponosan na sebe kao osobu.

Šad se ne bavim više pušenjem, tučom i sličnim stvarima , već crtam grafite. Vrijeme provodim na drugačiji način za razliku od prije i od tada se osjećam mirnije i slobodnije u duši.

Toni Maleš, VII.b

ZAMALO SAM SE RODILA U AUTU

**Dok sam mamu mučila da
izađem iz njezine utrobe vani su
počele padati snježne pahuljice. Meni
se toliko žurilo da sam se zamalo
rodila u autu. To je bilo za dlaku. I**

napokon, rodila sam se. U predivnom gradu, Splitu. Bila sam duga svega 49 cm i teška 3,550 kg. Ma, u biti, nije bitna ta moja duljina i težina. Najbitnije je to kako su mi dali ime. Naravno, roditelji i brat su mi već odredili ime, Ema. Dakako, mojoj baki je tu nešto bilo nejasno. Kao i sve bake one moraju surađivati u odabiru imena. Prvi dan, kada me je vidjela, počela je pregovarati mojim roditeljima. Nije joj se svidjelo to ime.

- Ema? Ma šta vam to znači? govorila je moja baka.

Naravno, te riječi su utjecale na njih, pa su me odlučili nazvati Karla. To ime se nije mijenjalo. Nije više bilo nikakve rasprave. Kao mala uvijek sam bila vesela i zaigrana djevojčica. Posebno sam voljela svoju drugu baku. Njih dvije su se jako razlikovale. Mislim, obje su mi previše drage, ali opet ova je posebna. Još kao mala naučila me da moram pomagati i biti dobra prema drugima. Učila me da ne smijem na svaku glupost plakati i da se ne smijem rugati. Sve je to uspjelo. Zapravo, i ne baš sve. Ostala sam plačljivica. Ne pred svima, nego samo

ispred roditelja. Ma kako god se ozlijedila, nikad, ali baš nikad nisam plakala. Mogla sam i slomiti nešto i nisam plakala. Ali, kada su se pojavili moji roditelji, počele su roniti krokodilske suze. Stvarno ne znam što mi je bilo. Bio je tu jedan poseban događaj koji nikada neću zaboraviti.

Kao i svakom djetetu, a tako i meni, bio nam je veliki izazov voziti se u autu. I to sam, bez roditelja. Samo sa svojim prijateljima. To i nije bilo baš teško obaviti, ali zato smo se pokajali i to jako. Jedno od nas je trebalo uzeti ključke od auta. Uzeo ih je Marin. Glumio je da je najhrabriji od svih. Sve je to odlično išlo dok nismo upalili auto. Samo smo znali gdje se uključuje. Nije nas uopće bilo briga gdje se nalazi kuplung, gdje gas, a gdje kočnica. Samo da mi napravimo 'dir' i to je to. Andre i Marin su okrenuli ključeve, spustili ručnu kočnicu, namjestili mjenjač, pritisnili kuplung i dali gasa. Sve bi to bilo lijepo, krasno i divno da nismo krenuli u nazad. Nismo razmisljali o tome da je iza nas velika rupa, ali na svu sreću, tu

je bilo veliko stablo smokve, to nas je spasilo. Roditelji su brzinom svjetlosti izašli iz kuće. Vikali su na nas kao nikada. A za to smo, naravno, dobili kaznu. I nije bila bas ugodna. Eh, kada sam krenula u školu, sve se promijenilo. Postala sam mala sramežljiva, dobrica. Sva sreća pa sam se odmah uklopila u svoju prvu školsku ekipu. Pa je došao pubertet. On mi je skroz pomutio pamet. Opet sam postala ona stara, vesela djevojka. Imam svoje divne prijatelje do kojih mi je previše stalo. Uvijek su tu uz mene, a i ja uz njih. Nakon osnovne škole mislim upisati medicinsku školu, a poslije toga na fakultet medicine. Želim postati uspješna doktorica i biti sretna u životu. Nadam se da će mi se ta želja jednog dana ostvariti. Mislim da i ne tražim baš previše. Bila bi jako zahvalna Bogu da se to ostvari. Eh da, zaboravila sam reći svoje puno ime. Zovem se Karla Marasović. I, mislim da je to sasvim dovoljno o meni.

Karla Marasović ,7.b

Ja sam Marija Ljubić. Rođena sam 5. 4. 1998. godine u Splitu. Živjela sam u Trogiru do svoje osme godine, gdje sam ujedno išla i u vrtić.

Nije mi bilo drago ići, ali što se mora, mora se.

Sa sedam godina krenula sam u Osnovnu školu Ostrog u Kaštel Lukšiću.

Prvi dan mi je bilo sve neobično, ali ujedno sam bila sretna što sam krenula u školu.

Sljedeće dane mama i tata su vodili rat sa mnom oko odlaska.

Nisam voljela ići u školu, učiti te obavljati svoje dužnosti.

S vremenom sam stekla radnu naviku, te upoznala dobre osobe uz koje odrastam i s kojima se se i danas družim.

Danas idem u 7. razred. Nakon osnovne škole želim upisati srednju medicinsku. Nadam se da ću uspjeti.

Marija Ljubić, 7.b

KAD JE JOŠKO BALUNOM POGODIO PEDAGOGICU

Rođio sam se 15. 03. 1999. godine. Naime, mjesec dana prije očekivanoga, no nisam se mogao strpjeti još mjesec dana, morao sam nekako van.

Nakon toga vraćali smo se kući, ali na pola puta je pukla guma.

Srećom, čaća je imao zamjensku. Dok sam učio voziti biciklu, ne znam ni sam koliko sam puta pao. No, vrijedilo je naučio sam je voziti.

Od prvog do četvrtog razreda u sjećanju je ostalo puno toga, ali

jedan događaj neću zaboraviti, a to je – kad je Joško balunom pogodio pedagogicu u leđa. No, okrivilo je Vjeku.

U Budimpešti, na putu za Poljsku mi je otac rekao da mu čitam znakove. Ja sam pogrešno pročitao, a ćaća je skrenuo, pa smo morali napraviti dodatnih četrdeset kilometara da bi nastavili putom za Poljsku.

Nadam se da će u budućnosti biti još događaja, koji će zauvijek ostati u sjećanju.

Rajko Marinović, 7.b

IVANA UVIJEK MORA NEŠTO ZABRLJATI

Zovem se Ivana Bakić. Rođena sam 2. 6. 1998. g. u Splitu, gradu poznatom po lijepoj rivi, još ljepšim plažama, a najviše po Hajduku.

Živim u Kaštelima, točnije Kaštel Lukšiću s mamom, tatom, sestrom i bratom.

Ubrzo ću navršiti četrnaest godina, a svake godine, svakog 2. lipnja, sjetim se proslave mog trećeg rođendana. Sve je trebalo ispasti dobro, ali Ivana ko' Ivana uvijek nešto mora zabrljati. Svi su se okupili oko stola čekajući moju mamu da donese veliku tortu na bubamaru sa svjećicom u obliku broja tri.

No, ja sam odlučila uzeti stvari u svoje ruke, ovo je moj rođendan i ja ću donijeti tortu na stol. Kada je mama došla u sobu po tortu, imala je što vidjeti, dok sam nosila tortu, pala mi je na mamin omiljeni tepih. Ja sam imala proslavu rođendana bez torte, a mama i dan-danas žali za tim tepihom. Ubrzo sam navršila četiri godine, deveti mjesec je došao, a s njim i prvi dan vrtića. U početku mi je bilo zabavno upoznavati novu djecu i igrati se s njima, ali, kada sam ih sve upoznala, vrtić mi je dosadio. Mislila sam da je bolje biti kući, igrati se i gledati crtiće. Kako sam bila lukava, nije mi bilo

teško zavarati tetu da me boli i da trebam ići kući, no to je upalilo samo nekoliko puta jer me je ona skužila i više nije obraćala pažnju na moj plač. Uvijek sam bila i radoznala, pa bih se na izletima redovito gubila, otišla svojim putem. Malo po malo sam rasla, te navršila sedam godina. Sa smiješkom na licu sam pozdravila vrtić i zakoračila u jednu još veću zgradu-školu. U početku sam se htjela vratiti u vrtić, tek tada sam shvatila kako je vrtić zapravo lijep. Kako sam rasla, škola mi je postala sve draža jer su u njoj moji prijatelji i jer uvijek nađemo vremena za šale i razgovor. Sada sam u sedmom razredu i svaki dan gledam u svoj razred i sjetim se svih "bisera" i šala kojima smo se smijali i svih stvari kojima smo se zabavljali. Ubrzo ću u osmi razred, pa onda u srednju školu. Upisat ću medicinsku i nadam se da mi ona neće stvarati mučnine i glavobolje kao i vrtić.

Ivana Bakić, 7.b

BILA SAM CRNA KO CIGANKA

Rodila sam se u Splitu 23. 3. 1999. g. kao prvo dijete svojih roditelja, iako sad još imam mlađu sestru i brata. Moja mama kaže da je cijelu trudnoću mislila da nosi muško, i kada su me stavili u njeno naručje bila je presretna jer sam bila žensko. Kaže kako sam bila crna kao ciganka i da sam imala jako kose oči. Noću bih užasno plakala pa me je teta svaku noć dolazila uspavljivati, jer mami to nije uspijevalo. Prva riječ koju sam progovorila bila je ba-ba-ba, a moja baka je to shvatila kao riječ baba

pa je bila presretna zbog toga. Kada sam prestala nositi pelene, svi su mislili da ih još nosim jer sam bila debeljuka. S tri godine krenula sam i u vrtić. Tamo sam bila jako sramežljiva i tiha, bar je tako govorila moja tetka iz vrtića. S šest i pol godina krenula sam u prvi razred. Nakon nekoliko dana moj učitelj je pozvao moje roditelje da dođu u školu, jer je smatrao da nisam bila spremna. Bojao se zato što nisam znala niiti jedno slovo, i malo brojeva, da će imati sa mnom dosta posla. Te mu je to predstavljalo problem. Ipak, ja sam to sve ubrzo savladala. I sad idem u sedmi razred, treniram odbojku, imam obitelj, prijatelje i ludog psa kojem nikad nije dosta šetnje.

Magdalena Zović, 7.b

ROĐENA SAM NA USKRSNI PONEDJELJAK

Bilo je rano ujutro i rađaonica je bila prazna, kao da su bebe znale da je praznik, samo su doktor i sestra pili kavu.

Kad su vidjeli mamu, brzo su je odveli u rađaonicu i tamo sam se nakon par minuta rodila ja, mala Crna bebica.

Od malena sam bila nemirna i nikako nisam mogla biti na jednom mjesti. Čim sam napravila svoje prve

korake, nitko me nije mogao uhvatiti.

U vrtiću sam bila malo mirnija jer su tete bile stroge, ali čim bih došla kući, istrčala bih na ulicu i igrala se s prijateljima i rođacima.

Kako imam rođaka koji je bio jednako živahan kao ja, uvijek bismo negdje bježali i sakrivali se pa smo na kraju uvijek završili u problemima.

Jednom smo pobjegli na plažu ispod naše kuće da bismo se igrali, ali se nismo javili mami i teti.

One su nas počele tražiti kod svih susjeda i naših prijatelja, ali nas nije bilo.

Na kraju nas je susjeda našla i dovela kući.

Naravno, dobili smo kaznu kao i obično.

Kad je Bože krenio u školu više nije ima toliko vremena za igru.

Počeli smo se manje družiti i viđati.

Uvijek smo bili zajedno pa sam htjela ići s njim i u razred, ali nisam mogla jer sam godinu dana mlađa od njega.

Kad sam i ja krenula u školu, stekla sam nove prijatelje.

U početku sam bila sramežljiva jer sam znala samo Karlu, ali kad sam upoznala i ostale opustila sam se.

Š njima sam provela neke od najljepših trenutaka u životu.

Kako su godine prolazile svi su se počeli odvajati u grupe.

Iako bih htjela da se svi zajedno družimo, ipak mi je dobro, zato što imam prijateljice koje su najbolje na svijetu, i ne bih ih mijenjala ni za što.

MARIJA MAGDALENA TEKLIĆ 7.b

IMALA SAM PROBLEMA SA SLOVOM M

Imam trinaest godina i živim u Kaštel Lukšiću. Prve riječi sam progovorila sa jedanaest mjeseci, a prve korake sam napravila sedeset. Š dvije godine sam završila u bolnici zbog operacije. Š doktorima sam pričala jer su bili zabavni, svi osim jednog, kojem sam rekla da je glup i dosadan.

Š tri ili četiri godine krenula sam u vrtić "Trešnjica"

Prvih mjesec dana sam plakala jer nije bilo mojih roditelja kraj mene. Š vremenom sam se naviknula. U vrtiću sam naučila crtati zeca i bor. Sljedeće dvije godine samo sam to crtala.

U školi sam krenula sa šest i pol godina. Prvi dan samo bila naj sretnije dijete jer sam bila u školi. Ali to je bilo samo taj dan. Sljedećih mjesec dana sam plakala, a doma sam povraćala od muke da moram u školu. U redu ispred škole bila sam u paru sa Mirzom i svaki put kad bi ona zakasnila ja bi počela plakati i govoriti: "Ja nemam svoga para!" Kad smo učili slova imala sam problema sa slovom M, pisala sam ga krivo i onda bi se učitelj ljutio na mene. S vremenom sam se naviknula na školu i na obaveze. Krajem trećeg razreda počela sam trenirati odbojku sa Mladi. U petom razredu sam tek upoznala prave prijatelje s kojima se i danas družim.

Sada idem u 7. razred i dobro mi je. Došli su novi predmeti, malo je teže ali naviknula sam se.

Želim upisati srednju medicinsku školu i nadam se da će mi to uspjeti.

Kristina Divković, VII.b

NEŠTO O MENI

U mom životu se nadogađalo svega i svačega. Moj život je bio prava bajka. Svi su me tetošili i bila sam im glavna zanimacija, sve dok se nije rodilo nešto malo, crno i čupavo. To je bila moja sestra Lucia. Kada je došla u kuću, samo je plakala, vjerojatno sam i ja bila takva, plakala po cijeli dan i noć. No, moja sestra je stvarala glavobolje i moji roditelji nisu mogli spavati. Zbog toga bi ujutro bili pospani i dolazili bi na doručak s podočnjacima. Uz moju mlađu sestru moji prvi školski dani nisu tekli najsretnije, jer svega čega bi se ona dočepala završilo bi u komadićima. Ponekad bi se traženje udžbenika pretvorilo u igru skrivača, te bi tako doznala gdje su moje stvari. Bez obzira na sve nepodopštine, nisi mogao odoljeti njenim velikim očima. Kad bi trepnula tim svojim okicama, znala je da joj je sve oprošteno i sutra bi nastavila raditi nepodopštine. Ni dan danas od nje ne mogu skriti i ne mogu imati nikakvu tajnu u školi jer sve odmah ispriča roditeljima. Uz sve to, moje djetinjstvo prolazi bezbrižno i u igri. Sretna sam i zadovoljna jer u svijetu mnoga djeca bi dala za samo jedan trenutak mog bezbrižnog djetinjstva.

Antonela Lemo 7.b